

Sáme zapréke.

Gluma v jednom dejanji.

Po

W. Friedrichu.

Preložil

Ivan Kalán.

❖

Izdalo in založilo

Dramatično društvo v Ljubljani.

❖ ❖ ❖

V Ljubljani.

Natisnila „Národna tiskarna“.

1884.

O S O B E :

Lujiza pl. Fontanilova.
Franja, njena netjaka.
Hektor pl. Champagnac.
Charles pl. Bligny.
Fleury, vrtník.

Salon. Na desni v prvi kulisi okno. Srednja vrata. Stranska vrata na vsaki strani v drugi kulisi. Na levi miza, na nji pisno orodje. Stoli.

Prvi prizor.

Noč. Čuje se burna nevihta. Ura bije šest. Lujiza se plazi v domači obleki iz desnih vrat, z gorečo lučjo v roci, ki jo zakriva z drugo roko, ter posluša úrine udarce.

Pet — šest — sedaj mora priti! — Ali v takem strašnem vremenu? — Skoraj mi ga ni pričakovati. No, pogledala bodem vender. (Odprè okno.) In dogovorjeno znamenje! (Zaploska trikrat z rokama, kar se tudi zunaj vrača.) Res! Evo ga! Pristavlja lestvo. — Omahuje! (Z zatrtim vzklicem.) Oh! Pozorno — zlomili si bodete še vrat!

Drugi prizor.

Lujiza. Champagnac (ves premóčen, pokrit s sivim klobukom skoči v sobo).

Champagnac. Vrat zlomil? — Res, na to sem bil pripravljen, Lujiza draga.

Lujiza. Oj, Vas predrzneža! Toda za Boga! Kakšni ste —

Champagnac. Malo poplávljen, kaj ne?

Lujiza. Kako pa ste tudi mogli brez dežnika —

Champagnac. Jaz! Pomôrski častnik naj bi se bal vodé? In ko bi deževalo kroglje, kakor takrat pri Vera-Cruzi, tedaj stoprav bi šel naprej! Tedaj se stoprav uživa zmaga.

Lujiza. Pogledite klobuk!

Champagnac. Prekipel je — tudi od sreče, kakor jaz! (Otrésne ga in položi na mizo.) Takóv sem, kakor elektrizovan; plôha, drobéči se zid, polzeča lestva — tu človek stavi roké in nogé v nevarnost — a takó vsaj dokaže, da res ljubi.

Lujiza. Predrznež! Ko bi vsaj po ovinku skozi prodôre —

Champagnac. Jaz? Ovinke naj delam, da bi Vas videl? Nisem li uže pred tremi leti si zvil noge, ko sem plezal čez samostanski zid, tja gori do Vašega okna, da sem prinašal cvetic lepi go-

jenki? Oj, zlati čas! Tri mesece sem ležal bolán v postelji.

Lujiza. A jaz sem brezupno čakala cvetic v dar od drznega svojega Hektorja, dokler nisem zapustila penzjonata.

Champagnac. Izginili ste brez sledú. Iskal sem Vas po vsem svetu, po gorah in prepadih, po samostanih in plesiščih, toda zastonj, nikjer Vas nisem našel. Oj, to je moje ljubezen le še bolj podnetilo! Le Vi — takó sem se zarotil v svoji blodnji boste soproga moja, in sedaj, ko sem Vas napósled našel v ti samoti na kmetih, sedaj ste —

Lujiza. Soproga nekoga družega.

Champagnac. Izgubljeni záme. Oj človek bi res skoraj zblaznel. —

Lujiza. Sem li jaz menj obžalovanja vredna od Vas, Hektor? Toda volja moje rodbine, ozir na imetje —

Champagnac. Kaj je bogastvo, kaj rodbina, če ima človek srce v prsih? Toda ne! — ne dolžim Vas, uboge žrtve. Tudi Vi ste hudó kaznovani po svojem soprogu, po ónem pretepalci in vinskem bratci, ki je šel čez morje, da nihče ne vé kam? — in ki se vrne, Bog vé kedaj?

Lujiza. Morebiti nikoli!

Champagnac (burno). To bi mu tudi svetoval, sicer —

Lujiza. Tiho! tiho! Ko bi Vas čula netjaka moja in sosedje! — Saj veste, da sem se izdala za neomoženo, da mi ne bi trévalo nositi slaboglasnega imena svojega sopróga. — Ko bi torej zvédeli, da zahajate k meni — bila bi kompromitovana, če tudi so Vaši pohodi po polnem nedolžni.

Champagnac. Grom in strela! Drzni se kdo ne spoštovati Vas! — Želím skoraj tega, kajti vdihnil bi mu spoštovanje, da bi —

Lujiza. Govorite vender bolj tiho, kajti ko bi Vas našli tukaj, potem ne bi Vas smela videti nikdar več.

Champagnac. Nikdar? Oj, ta beseda me sili zbrati vso svojo srčnost! — „Na veke“ pravim jaz proti temu Vašemu „nikdar“. *Lujiza*, odpeljem Vas!

Lujiza. Tiho! Za Boga!

Champagnac. V bran se bodeva stavila vsem zaprékam — bežíva. — Čez zid — skozi Evropo — onkraj mórja. Vzel bodem dva prostora na ladiji — ali čoln, kakovo orehovo lupino, vse jedno. Nič naju ne bode plašilo!

Lujiza. Za Boga! Nekdo prihaja! — Stráni! Stráni!

Champagnac. Ko sem Vas še le videl?

Lujiza. Rotim Vas! (Rine ga k oknu.)

Champagnac. Bodi si torej! — Na svidenje jutri, Lujiza — in ko bi se mi ves svet stavil nasproti — odvédem Vas. (Leze skozi okno.)

Lujiza. Jutri mora vse zvédeti, sicer se resno poprime stvari. (Hití v sobo na desni.)

Champagnac (pomolí glavo skozi okno). Navzlic postavi, policiji in elementom! — Res, baš zato! — (Izgine.)

Tretji prizor.

Franja (z gorečo lučjo v roci, ki jo zakriva z drugo roko prihaja z leve).

Skoraj bode sedem. Teta moja Lujiza še spi. Nevihta je menda minila. Sedaj le naglo na vrt, k slamnati koči. — Morebiti res ni prav, da grem na vrt brez védenja dobre Lujize, katera mi, ako tudi samó nekaj let starejša od mene, naméstuje mater? — No, to bi še bilo — ali da pričakujem tam nekega mladega častnika? I, moj Bog; če hoče kdo vzeti katero nas v zakon, moremo vender prej govoriti ž njim? — (Ozrša se, z zatrtim vzklicem.) A!

Četrty prizor.

Franja. Bligny.

Bligny (z dežnikom, ki ga zapira, stopi skozi srednja vrata). Ne ustrašite se: Jaz sem.

Franja. Kakó gospod! Vi ste také nepremišljeni, da se upate stopiti v to hišo?

Bligny. Res, v takem vremenu — torej pač nisem mogel zunaj stati pod milim nebom in čakati?

Franja (žaljena). Kdo li Vas je silil? — (kaže vrata) in kaj Vas zadržuje? —

Bligny. Bližina Vaša, Franja — in plôha. — Oj, dovolite mi porabiti priliko, da Vam povém, da Vas ljubim — (séde), in da se malo počijem.

Franja. Počijete? Se vé da, pot iz sosedne hiše do le-sem —

Bligny (briše se z robcem). In nisem li moral lesti skozi mokro vrtno séč — nisem li prekorčil kostanjevega drevoréda, kjer je bil vsak list káp raz streho? Oj, tedaj pa se nisem mogel ubraniti čutu ljubezni — stopil sem v hišo, da —

Franja. Da se posušite.

Bligny. Najprej — in potem — (ko si je otrl roki, podá ji desnico), Franja, prosim Vaše roke!

Franja. Čemú?

Bligny. Za vse življenje. —

Franja (smijé se). V ti opravi?

Bligny. Baš zatorej — videla bi se lahko takó lagodno —

Franja. Sedaj še ni prišel pravi hip, da bi govorila z mlado in torej muhasto teto svojo. — Morava še čakati.

Bligny. A ljubim Vas uže štirinajst dnij in kar pretežko je videti Vas na skrivnem. — In sedaj je nastopilo jednakonočje — torej bomo imeli deževje, kdo zna, doklé? Ne, Franja, biti hočem sprog Vaš in se odpovem vojaški službi.

Franja. Čemú li? Saj je takó lépa uniforma.

Bligny. In takó neprilichna, ko bi le védeli. Strijcu svojemu na ljúbo sem šel v vojake in služil mnogo let v poslednjm oddelku armadinem. — Sedaj je umrl in sedaj sem se naveličal, zjutraj za rana vstajati, ko bi še rad po več ur spal; na konja laziti, ko bi lahko sedèl mirán na stolu, ter se boriti z elementi, ko lahko domá sedim, ljubo ženico držeč za roko in noge obrneva proti kaminu. — Ne, Franja, Vam posvečujem življenje svoje in še danes odkrijem Vaši teti, da se ljubiva.

Franja. Ponavljam Vam, da še ni čas. Poznam teto svojo in vém, da neče, da bi se uže sedaj omožila.

Bligny (žalosten). No, če ona zavíra, potem gotovo ne bode nikoli nič iz tega, uže vidim.

Franja. Nestrpljivi ste z malodušnostjo svojo.

Bligny. Res, a kaj mi je storiti?

Franja. Bodite srčni ali pa me pozabite.

Bligny. Oj, nikdar! Zabiti Vas? Pomnite li še, ko sva se v prvič sešla slučajno pri nekem slaščičarji? Jedel sem baš bonbone, (potegne bonbnijero iz žepa in ji jo ponudi) — bilo je neki četrtek, ob štirih —

Franja. In šest minut pozneje. — A sedaj je sedem ura, daní se uže, torej idite.

Bligny. Uže? — Človek res ne more niti hipa pokojno — in nevihta tudi še ni minila —

Franja. Stráni! Stráni! In da Vas nihče ne vidi!

Bligny. No — najprej moram vender svoj dežnik — (vzame ga). Sedaj pa zopet skozi sée — kako neprilčno in polzko je tudi po travi — oh! (Poljubi ji roko). Zdravstvújte, ljubica! (Odide.)

Peti prizor.

Franja. Pozneje Fleury. Potem Lujiza.

Franja (zasmešno.) Ne premrázite se, ljubček! — To ti je mož brez srcá! — Najmanjša za-

préka ga zmakne z uma. (Vgleda klobuk, ki ga je Champagnac pustil na mizi.) Za Boga! Zabil je klobuk — (glasno kliče). Gospod Bligny! Gospod Bligny! (Vzame klobuk.)

Fleury (v sredi). Kaj kličete také strašno gospodična?

Franja (na stran). Oh! Izdala sem se!

Lujiza (z desne). Kaj je?

Franja (na stran). Sedaj pa še ta!

Fleury. Gospodična, kaj hočete z moškim klobukom?

Lujiza (na stran). Vsemogočni! Njegov klobuk!

Franja (na stran). Sedaj je vse izgubljeno! (Glasno, v zadregi.) Jaz — jaz sem ga našla —

Fleury. Tu — v hiši? Kjer ni nobene moške glave razven mene? To klobučino? Kajti jaz nosim samo kapice — in po noči volneno, pleteno, ali tudi robec okoli glave. — To je kakov tat! Samo tat se pokriva s takim strašilom. — No, torej bodem pa precej svojo puško — napita je že také za vrabce. — I, tega kar takoj boderem, če tiči še kje na vrti. — Pok, gospici! (Odteče.)

Šesti prizor.

Lujiza. Franja.

Franja (kliče za njim). Fleury — za božjo voljo.

Lujiza (zadržuje jo). Pusti ga vender — saj je uže davno zlezal čez zid.

Franja (zavzéta). Kdo li, tetka?

Lujiza (na stran). Izdala sem se. (Glasnó.)

No — tatú menim — saj mora —

Franja (na stran). Zarudéla se je — in res, sedaj se spominam, saj je imel Bligny črn, častnišk klobuk. — (Pogleda v klobuk.) A!

Lujiza (bojaznivo). Kaj je?

Franja. Sedaj uže vém — tu-le se bere v zlatih črkah. Tat se zóve Hektor pl. Cham-pagnac.

Lujiza. Mólči, za božjo voljo!

Franja. Kaj, tetka?

Lujiza. Mólči!

Franja. Predraga tetka moja se bavi v temi s sivimi klobúci. (Na stran.) Sedaj pa prav gotovo dobodem svojega črnega.

Lujiza. Dobro torej, Franja, izpovém se Ti kar iz vsega srca. Saj véš, da me je imela neka stara, godrnjava sorodnica na kratkih vájetih —

Franja. Res! Namenila Te je celó za nuno. Čudna misel!

Lujiza. V ónem samostanu sem se sezna-
nila z gospodom pl. Champagnacom.

Franja. Čuden kraj.

Lujiza. Plezal je v smrtni nevarnosti tja
gori do okna mojega in mi prinašal cvetic. Vidiš,
kakó nedolžna je bila najina ljubezen!

Franja. Vedno čudneje.

Lujiza. Kar so me nekega dné meni nič,
tebi nič ne da bi bila videla njega, odpeljali iz
samostana. Sorodnica moja je bila umrla in me
je imenovala dédnico velikemu imetju svojemu.

Franja. No? A ti ga nisi précej vzela? To
je najčudneje.

Lujiza. Žàl, da je naju njena oporoška še
bolj ločila, nego li prej, kajti le s tem pogojem,
da se nikdar ne omožim, izročiti se je imela
meni dedščina.

Franja. Torej ni bilo niti vredno, da je umrla.

Lujiza. Moški spol se ji je gotovo kaj hudo
zameril — s kratka, ko bi se zaročila, dobode
meni voljeni délež neka stara prijateljica njena,
gospodična Bretonova.

Franja. To res nasprótuje vsem božjim in
človeškim postavam!

Lujiza. Nosila sem udana usodo svojo, do-
kler ni bilo sledú ob izginivšem Hektorji. Ali
nedavno me je našel slučajno tukaj, potem, ko

se z nenavadno vztrajnostjo in zvestobo tri leta ni plašil nobene zapréke, da me najde.

Franja (na stran). To naj bi bilo za vzgled črnoklobukarju mojemu.

Lujiza. Po brezvspešni brambi, po neplodni borbi od svoje strani dovolila sem mu napósled vsako jutro skriven pogovor tukaj.

Franja. A dedščina?

Lujiza. Izumila sem si črtež, da bi ostala trdna proti njemu in sami sebi, in da bi si ne imel nihče kaj očitati. — Izdala sem se mu omoženo in mu dejala, da sem soproga podlemu, razuzdanemu možu, ki je šel čez morje in bi se utegnil vrniti vsak hip.

Franja. In to ga ne plaši?

Lujiza. Bog varuj! Nasprotno, njegova ljubezen se vedno bolj razvneumlje.

Franja. Prav lepó. — (Na stran.) Ljubljena mojega béga vsaka kapljica dežja.

Lujiza. Danes je hotel celó s silo uíti z menoj.

Franja. Takó se mora ljubljena biti. (Na stran.) Mojemu bi bilo to zeló neprilično.

Lujiza. Sedaj si pa misli položáj moj — zadrégo mojo — res, sama več ne vém, kaj —

Fleury (zunaj). Le dalje, pravim!

Bligny (zunaj). Izpustite me, bedák!

Franja in Lujiza. Kaj li se godi tukaj?

Sedmi prizor.

Prejšnji. *Fleury*. *Bligny*.

Fleury (suje *Blignyja* dalje). Dalje hôdi, čuješ!

Franja (na stran). Za Boga! On!

Fleury. Evo Vam tatú, gospodična. Skozi séč je hotel lesti — vender sem ga še o pravem času ujél za levo nogó.

Lujiza Kaj častnik?

Fleury. Uniformo je tudi ukradel — zmi-kalec tatínski.

Bligny (záse). Oj, *Franja*! To mi je plačilo!

Franja (záse). Bode li to takó mirno pre-trpel?

Lujiza. Kdo li ste, gospod? — Kakó ste prišli sem? Odgovorite!

Bligny. Milostiva moja — jaz — (na stran). Res! kakó se rešim iz te zadrége? Rajši ne povém ničesar, to bode najlaže.

Franja (na stran). Nekaj si bode pač izmislil?

Lujiza. No, odgovorite vender?

Franja (na stran). To ti je okoren!

Fleury. Ali naj ga nakléstim?

Franja (naglo). Za božjo voljo!

Lujiza. Dà, če ne povéste, potem mi je —

Fleury. Stráni ž njim, v pokorilnico!

Bligny. Toda!

Fleury. Brzo v spóne!

Franja. Stoj! Jeden hip! — Idi vènkaj, Fleury!

Fleury. Kaj? Rokovníka naj pustim samega z damama?

Franja. No, le idi — (vzame klobuk in ga skriva za hrbtom).

Lujiza. Idi!

Fleury. Čujem! — A ko bi vama hotel kaj ukrasti, vpijte na vse grlo — tačas précej pridem. (Odide.)

Lujiza. No, torej? Govorite!

Franja. Bodi si, ker se gospod ne upa govoriti, bodem njegov namestnik jaz.

Lujiza. Ti?

Bligny (záse). Kakó predrzna!

Franja. Gospod se zove Charles pl. Bligny, plemenitega rodú, in je prišel semkaj, da bi Te poprosil roke moje.

Lujiza. Kaj?

Bligny (na stran). Drznila se je res!

Lujiza. In Ti si se drznila —

Franja (vrti klobuk z rokama). No, da, ljuba teta!

Lujiza. Vzprejeti tukaj mladega možá?

Franja (kakor gori). Časih človeka zavedó okolnosti —

Lujiza (tiho njej). Deni vender klobuk stráni. (Glasnó.) Poslušala si njegovo besedičenje?

Franja (suče klobuk). Saj je samó zato prišel.

Lujiza (na stran). Oj, grdega klobuka! (Glasnó.) Nepremišljena!

Franja. I no, časih imamo vzgleda pred očmi — (zakriva s klobukom obraz).

Bligny (na stran). Sramuje se.

Lujiza (nepotrpežljivo). Mirúj vender, pokvarila bodeš klobuk!

Franja. Odpuščaš mi torej?

Lujiza (vzame ji klobuk in ga položí na stran). No — da! da!

Franja (poljubi jo). Oh, sočutna duša Ti!

Bligny (na strán). Saj je to naju prav z lahka stalo.

Lujiza (gredé proti Blignyju). Gospod je torej? —

Bligny. Lajtnant. A jutri vzamem odpust, da se posvetim po polnem domačemu življenju.

Lujiza. In da dospete k Franji, vojskovali ste se z vsemi zaprékami?

Lujiza. Prišli ste semkaj v smrtni nevarnosti —

Bligny. Nasprotno, ko ne bi bil neumni vrtník —

Lujiza. Oj, predrzni možjé! — Vsi so si vender jednaki!

Franja. Torej tetka, privoljenje Tvoje?

Lujiza. O tem drugi pot.

Franja. Prav skoraj?

Lujiza. Bodemo videli!

Franja (kaže klobuk). Bog varuj! Précej — — prosim — prosim (dela, kakor bi si hotela déti klobuk na glavo.) Jaz bi vender tudi rada nosila klobuk —

Bligny (na stran). Kaj li ima s klobukom —

Lujiza. No, da privoljujem.

Bligny. Oj, takó lahko mi je uže —

Franja. Tetka zlata!

Fleury (skozi srednja vrata, s krepêlcem v roci). Ali naj ga?

Lujiza. Pripravi zajtrek —

Franja. Za tri, kaj ne tetka?

Lujiza (živo). Za tri! (Blignyju.) Če Vas ne razžalimo, gospod —

Bligny (tiho Franji). Skoraj se ne upam —

Franja (glasno). Jako mu bode šlo v slast — (Fleuryju.) Za tri!

Fleury. Kakó? Dami hočete z malopridnežem?

Lujiza. Obédovati. —

Fleury. Oh, skoraj bi bil zabil dogodbe z malopridnežem! Dva lista za milostivo.

Lujiza. Pokaži! (Gleda naslov). Hektorjeva roka! (Živahno.) Franja, idi z gospodom naprej. Jaz pridem précej za vama.

Franja (odhajaje). Ste li sedaj videli?

Bligny (tiho). Ko bi nama le ne prišlo še kaj na pot! (Oba odideta po sredi.)

Fleury. Ko bi rokovník le srebernih vilic ne — no, čakaj! Gledal ti bodem pazljivo na prste. (Odide.)

Osmi prizor.

Lujiza. Pozneje *Franja*. Potem *Fleury*.

Lujiza (razpečati jeden list). Kaj li hoče? (Čita). „Draga *Lujiza*! Kakor človek vse, kakor

sem zabil samega sebe v Vaši bližini, takó sem zabil tam tudi svoj klobúk. Utegnil bi Vas kompromitirati. Vrzite ga torej čez zid — čakam ga pod vélikem kostanjem.“ — (Govorí.) Res, prav pravi — vražji klobuk je bil uže uzrok, da se bode Franja sedaj vender omožila — ali jaz ubožica! — — Kakovo li je to pismo? (Odprè je.) A! Pismo odvètnika mojega. (Čita radovedna.)

Franja (v sredi). Tetka pridi! Gospod Bli-gny neče brez Tebe sésti k mizi.

Lujiza (pregledavša list). Za Boga!

Franja. Ali Ti je slabo?

Lujiza. Oh, Franja! Franja! (Oklene se je okoli vratu.)

Franja. Kaj pa je?

Lujiza (podá ji list). Ná, čitaj! Čitaj sama — jaz ne morem — Oh! Takšno veselje! (Zgruzi se na stol.)

Franja (čitaje). „Čestita gospodična! Z največjim veseljem Vam naznanjam, da se je pobožna devica Bretonova preobjéla in na naglem umrla; da je torej zaradi tega tudi dotična točka v oporoki po polnem rešena. Vi ste sedaj samovlastna gospodinja imetja svojega in smete povoljno razpolagati s svojo rokó“. (Razveseljena.) Oh, tetka, sedaj se pa obé omožívi!

Lujiza. Res, a Ti mesec dnij pozneje!

Franja. Štirinajst dnij je tudi dovolj zaradi rešpekta.

Lujiza. Sedaj pa smé dobri Hektor brez vsakeršnih zaprék prihajati k meni — po dnevi — še danes — res, précej! (Zvoní.)

Franja. Oh! Ta bode vesel.

Fleury. Milostiva, velite —

Lujiza. Têci, kar moreš. Za vrtnim zidom, pod velikim kostanjem dobodeš moža — brez klobuka!

Fleury. Oj, pravega tatu? No, on tudi ni mogel biti, gledal sem skozi ključanično iluknjico — srebernine ni nič izmeknil, a sladkosneden je — snedel je dve pečeni slivi, in —

Lujiza. Idi vender in privêdi ga semkaj!

Fleury. Dobro! In jedno makarono.

Lujiza. Dvajset — trideset, petdeset frankov, če ga dovêdeš.

Fleury. Petdeset frankov?

Lujiza. Če pa prideš brez njega, zapodim Te!

Fleury. Petdeset frankov! Za toliko Vam ujamem petdeset malopridnežev. — Imeli ga bode — živega ali mrtvega! (Odide na desno.)

Lujiza. Oj, kakó sem srečna! Res, naj Ti kar odkritosrčno povém, Franja — šestokrat sem bila jako v skrbeh in sem dejala sama v sebi: Da

bi le vse te zapreke in težave ne utrudile potrpežljivosti dobrega mojega Hektorja! Ko bi se mu zató ohladila ljubezen?

Franja. Ne brez uzroka. Jaz poznam take ljudi, ki o najmanjši neprilichnosti —

Fleury (zunaj). Brez okoliščin — vse to ne pomaga nič!

Champagnac (zunaj). Nesrámnik — môlči vender!

Lujiza. On je! Oj, pústi me!

Franja. A jaz v tem razrežem piščanca svojemu častniku — njemu bi bilo morebiti pretežavno. (Odide.)

Deveti prizor.

Lujiza. *Champagnac.* *Fleury* (z desne).

Fleury (*Champagnacu*). No, le bliže — in ne pomišljajte se. Milostiva hoče takó! (Tiho *Lujizi*.) Evo za petdeset frankov blagá.

Lujiza (mu vrže svojo mošnico, in mu dá znamenje, naj odide).

Fleury. Umejem! (Na stran.) Sedaj ima vsaka záse svojega rokovnika. (Odide skozi srednja vrata.)

Champagnac. Oprostite, Lujiza, da sem se drznil, ob ti uri priti semkaj — toda óni bedák je takó vriščal, da sem se bal, kompromitovati Vas še bolj, ako —

Lujiza. Saj je bilo to po moji želji, Hektor.

Champagnac. Kakó? — O belem dnevi? — Brez skrivnostij? — Brez nevarnosti? Ali sanjam?

Lujiza. Ne. Najlepša je resnica. — Od sedaj ste mi dobro došli ob vsaki uri, pred vsem svetom.

Champagnac. Kaj li čujem!

Lujiza. Oj, jaz sem takó neskončno srečna — le mislite si, po óni nenadejani smrti —

Champagnac. Vaš mož je mrtev? Utopil se je?

Lujiza. Mož moj? (Na stran.) Tega bi bila uže skoraj zabila. (Nasmihaje se.) Res, sedaj ga ni več. Svobodna sem! — Sedaj ni nama nika-keršnih zaprek, ne bode več pohodov po noči in v megli, ni treba več vratolomnega plezanja —

Champagnac. Nič več vsega tega? — Res, kaj bodeva sedaj počela z lestvo?

Lujiza. Ali niste tudi Vi presrečni?

Champagnac. Sem, res, o vsem tem! — Ne najdem niti primerne- ga izraza — čustva moja

so takó — takó zmetena. Torej mrtev je soprog Vaš? — ináče bi bil naju ločil — moral bi se bil boriti ž njim — in bi ga bil premagal — res premagal.

Lujiza. In sedaj ste brez boja dospeli semkaj zmagálec.

Champagnac. Res, brez boja po vélikih stopnicah, kolikorkrat hočem — kakor ves drugi svet.

Lujiza. Oj, kake sreče!

Champagnac. Res, neizrečno! Prav lepo!

Lujiza (séde). Prav po domače sméva sedéti drug pri drugem. — Sédite vender!

Champagnac. Sédem naj? — No, bodi si!
(*Séde.*)

Lujiza. A ne takó daleč od mene —

Champagnac. Takó! Ko bi naju kdo slišal —

Lujiza. Kaj bi nama škodilo sedaj?

Champagnac. Dà, res — sedaj nič več! — Sedaj sva prosta — govoriti smeva, kar se nama ljubi — (prav glasno) kričati sméva po volj svoji!

Lujiza. In ne bodeva se več ločila. — Kaj ne, Hektor, da bodete vzoren soprog?

Champagnac (razmišljen). Bodem, mislim —

Lujiza. A jaz gospodínja, kakor se spodobi. Vaše želje Vam bodem brala na očeh — (*Champagnac* zatísne oči in skrivaje se mu zazéha.) Zadovoljnost naj bode bivala pri nama.

Champagnac. In zdravje. (Vzdihujé.) S tem se človek prav priljubi.

Lujiza. Dnevi nama bodo prekratki.

Champagnac. Dà, gotovo, dnevi nama bodo gotovo prekratki. (Vstane in gré k oknu.)

Lujiza. Kaj li vidite tam?

Champagnac. Oj, ničesa! — Nebó — solnce — Želim si malo vènkaj na plano! — Z Bogom! ljubica

Lujiza. Jaz grem z Vami.

Champagnac. Nepremišljena dušica. Hočete li se kompromitovati? Nikakor ne; svetujem Vam rajši z daleč, prav skrivaje. —

Lujiza. Saj sem prosta.

Champagnac. A takó! (Gleda venkaj.) Vreme se izpreminja. — bolje, da to opustiva.

Lujiza. Saj ni nobene oblačíce na nébu.

Champagnac. Pač! Pač! Tu na levi — samó da Vam ni môči videti. Ali jaz to čutim na ranah svojih — te so nezmotljive.

Lujiza. K župniku morava tudi — to je važno.

Champagnac (živo). Menite li, da se bode protivil?

Lujiza. Bog varuj! Samó najini imeni bode v nedeljo oklical.

Champagnac. Da zvé vse mesto?

Lujiza (nežno). Ves svet naj zvé najino srečo.

Champagnac. Čul sem nekdej, da na Angleškem — (naglo). Ali greva v Gretnagreen? Kaj menite?

Lujiza. Preširnež! — Sedaj grém po svoj klobuk, in kakor bi trenil bom zopet pri Vas! (Koketno.) Hektor! Prosili ste me mnogikrat zamán prvega poljuba. —

Champagnac (živo). Da, pač zastonj! To ni bilo mogoče.

Lujiza. Toda bodočemu svojemu soprogu ne smém ga odrekati.

Champagnac (bliža se ji, a zopet pomišlja). Ne branite mi ga? — No, torej — ne, *Lujiza* — hočem se vrednega skazati te milosti — nalagam si žrtev odpovedi, dokler —

Lujiza. Oj, ta nežnočuteči mornár! — Hektor, takove ljubim možé. Takovega Vas ljubim — to je viteški! — Z Bogom, Hektor moj — (meče mu poljubce). Na svidenje — v petih minutah — a brez lestve — po ravni, cvetni poti brez trnja — za življenje — v rajsko-krasnih, zmerom jasnih dnevih. — Z Bogom! (Odide na desno.)

Deseti prizor.

Champagnac.

Rajsko-krasno — zmerom jasno — to se pravi večna jednoličnost? — Torej mož je mrtev

— torej vse se je predrugačilo — takó meščanski — takó lagodno. — Vdova je! — Jaz bi bil pa vender rajši deklè vzel — tu je časih treba boriti se z mladostino ljubeznijo, in prekaniti očeta — ali vdova, to je pa vender prelagodno — dà skoraj bi dejal prespoštljivo. Za vdovo sem prav za prav celó premlad — kajti v svojem hrepenenji po zaprékah si še nisem, kakor pravijo, po polnem odbil róg. — Čudno, da se mi po dnevi Lujiza tudi takó lepá ne zdí — gledal sem jo zmerom le v temoti, skrivaje, o mésečini — tačas je bila mikavna. Po dnevi je pa taka, kakor vse ženske — prav nič posebnega — zdí se mi celó pusta. — A zakaj se ji takó mudí na léco? — Temu je še čas; no, resnično je še čas; — mora li biti précej? Ožénim se pozneje. — Res, to je dobra misel. Pozneje! (S povzdignenim glasom.) Pozneje, prijateljica ljuba — drugič! — — A kakó bi ji to poročil? — Ali naj jej kar naravnost povém? To ne gré. Ne, pišem jej — takó s kakim zvitim izgovorom — prav spretno. (Séde k mizi in piše.) „Ljubica! Baš sedaj sem dobil list, kateri me sili, da nastopim kratko potovanje — takó za kakih šest ali osem let. Ta hip mi torej ni mogoče oženiti se, kajti mi je kar précej pripraviti se na odhod. — Ali naj sem kakor daleč koli, zmerom bodem, za vse življenje osta-

nem — Vaš Hektor.“ — Nekdo prihaja? — Ona je! Obrni se na desno, Hektor. — (Metaje poljubce) Z Bogom, Andrómaha. Draga žena, ustavi solze svoje, v boj me žene hrepenenje moje! (Odide naglo v sredi.)

Jednajsti prizor.

Lujiza (z desne, v elegantni toaleti).

Evo me, prijatelj moj! — Kakó? Nikogar ni tukaj? — A kje li je ostal? — Saj njegov klobuk še leži tam! — Kaj vidim! Tudi pismo! Naslov je napisan náme pisava je njegova; — čudno! (Razpečati list.) Za Boga! Odpotoval bode — zapustiti me hoče. — Torej me nič več ne ljubi? On, ki me je hotel to jutro še odvêsti po sili? Oj, možjé! Možjé! Vsi so grdôbe! (Omahne na stol.)

Dvanajsti prizor.

Lujiza. Franja. Bligny.

Franja (vodèč Blignyja za roko). Prej se zahvaljujte moji teti, potem sméte dalje zajutrkovati.

Bligny (briše si usta s prtičem). Dovoljujte, premilostiva moja —

Lujiza (skoči po konci). Tudi Vi ste grdoba!

Bligny. Kakó? (Franji) Vidite li? — (Lujizi) Ali —

Lujiza. Ne hodite mi preblizu —

Bligny. Bodem se pač varoval! A Vaša beseda? —

Lujiza. To oporekam.

Franja. Kakó?

Bligny. Vidite li?

Lujiza. Ti, ubogo dete, možá bodeš jemala?

Franja. Bodem, kaj pak hočem sicer vzeti družega?

Lujiza. Ne, nikdar ne dovolim, da bi silila v nesrečo svojo — ostala bodeš samíca!

Franja. To bi bila lepa sreča!

Bligny. Vidite li!

Franja. Ej, Vaš „vidite li!“ — Prisilite vender teto mojo, da ostane mož-beseda — saj je samó ženska —

Bligny. Siliti? Dovolíte —

Lujiza. Siliti? Ne zabi, da sem Ti predstojnica —

Franja. Ej, kaj! Saj ste samó štiri leta starejši od mene.

Lujiza. Prosim lepo, samó dve leti. — In sedaj idi v svojo sôbo.

Franja. Aj, nikakor ne!

Lujiza. Précej ídi!

Bligny. Ubogajte vender, gospodična.

Franja. Vi ste prav zaspanec, gospod —

Lujiza. (vodèč jo za roko). Brez ugovora! Jaz sem teta Tvoja. Jaz sem gospodínja v hiši. In kar pravim, to se mora zgoditi. Takó je!

Franja. Vse jedno In da je desetkrat teta moja, vzamem ga vender. Takó je in takó ostane!

(Lujiza vêde Franjo v sobo na levi in zaklene vrata, a ključ dene v žep.)

Lujiza (vrnivša se). In Vi, gospod, kaj imate sploh tu opraviti, se li drznete?

Bligny. Moj Bog, saj celó ničesa ne pravim in se tudi ne drznem —

Lujiza (gredé proti njemu). Vaša navzočnost mi je nadležna — torej —

Bligny (umikajoč se). Nadležna? — Za Boga,

Ob jednem.

saj niti nečem — saj vém, kakó je človeku pri srci —

Lujiza. Torej imejte se dobro — jaz Vas ne zadržujem. (Na stran.) Pojdem na vrt — izkušala bom, zabiti ga, nehvaležnika! — Morebiti ga bodem našla tudi še tam. (Hiti na desno.)

Trinajsti prizor.

Bligny. Potem Champagnac. Pozneje Lujiza in Franja.

Bligny. Evo ti! To sem Franji uže prerokoval. — Zapréka na zapréko — moral bi se bil sam prostovoljno odpovedati temu. — Sedaj sem zaljubljen — zaljubljen, da bi kar zblaznel — sedaj je to mnogo težavneje. — Oh, kaj! Saj sem mož in častnik vrhu tega — srčnost! Ohrabil se bodem in se ognil vsi ti stvári. (Odteče, toda s srednjimi vrati buti ob Champagnaca.)

Champagnac. Klobuk moj! Zabil sem klobuk svoj.

Bligny. Oj, Vašega klobuka! (Drgne si pleča.) Bodite vender pozorni!

Champagnac (drgne si pleča). Pozoren naj bodem jaz? Vi ste pametni! (Na stran.) Častnik?

Kaj li hoče ta? (Glasnó.) Ali bi radi govorili z gospó Lujizo pl. Lancyjevo?

Bligny. Bog varuj — jaz nečem družega nego iti! Pokazala mi je vrata. — Priporočam se!

Champagnac (zadržuje ga). Morebiti se drznete ljubiti jo?

Bligny. Oj, ne! Bil sem le takó drzen, njeno netjako — priporočam se!

Champagnac (prime ga). Počakajte vender!

Lujiza (prikaže se v vratih na levi). Hektor? Oh! Hvalo Bogu — (umakne se nazaj in pusti vrata odprta).

Champagnac. Ali Vam Lujiza stavi zapréke?

Bligny. Stavi, ker najprej je bila voljna, toda sedaj neče več.

Champagnac. Takó izpremenljiva je? Ne umejem, kakó more biti človek takó izpremenljiv.

Lujiza (na stran). Čudno se glasi to očitjanje njegovih ust

Champagnac. A Vas je môči tako mirno odpraviti?

Bligny. Dà! Priporočam se.

Champagnac. Zapodé Vas skozi vrata, a ne pridete skozi okno, skozi kamin nazaj! — In takovemu človeku se to pripetí! — Oj, da sem jaz na Vašem mestu — da me unémajo take zapréke, potem bi še le prav ljubil —

Lujiza (na stran). To je torej? Zaprék hoče? Oj, bodemo videli. (Izgine.)

Bligny. Jaz ne ljubim zaprék — torej z Bogom!

Champagnac. Ne genite se mi z mesta!

Bligny. Dovolite.

Champagnac. Kje je netjaka?

Bligny (kaže na levo). Tamkaj.

Champagnac. Tjà k nji!

Bligny. Teta jo je zaklenila.

Champagnac. Razbijeja vrata.

Bligny. Za božjo voljo! Vrtník —

Champagnac. Venkaj skozi okno! — Želim, da bi prišel — baš sem volján — (trese vrata). Trdno, kakor železo —

Bligny. Morebiti kakov drug ključ — (hoče iti po ključ od srednjih vrat).

Champagnac. Ta bi še k svetemu Petru lezel po ključ. — (Trese vrata.) A! Daste se prositi? Ustavljate se mi — no, čakajte! Resk! tresk! (Ulomi vrata z nogo.)

Bligny. Priporočam se! (Hoče naglo odteči.)

Champagnac (pritira ga nazaj). Tu bodete ostali! Sicer vzamem netjako jaz!

Franja (prišedša skozi vrata). Kaj se godi tu? *Bligny*? — Kakó, tujec?

Bligny. Oprostite, *Franja* —

Champagnac. Ej, kaj oprostiti! Takoj mi odvedite gospodično!

Bligny. Dovolite!

Franja. Dobrotnico svojo zapustiti? Nikdar ne.

Champagnac. Nikdar! Sedaj pa baš zató! Odvedli jo bodete, pravim!

Bligny. Ali za ves svét —

Champagnac. Še jedno besedo mi recite, in odvédel bodem jaz obá.

Franja. Ste li zblazneli?

Champagnac. Zblaznel od veselja. Potrpita malo — odpravil Vama bodem vse zapréke — odpravil s poti vse ovére — le idita za mano! — Skrivaje! Tiho! Na pošto — najeli si bomo najčilejših kónj —

Bligny. In se bomo prekopicnili — ter polomili roké in nogé —

Champagnac. Da bode le Vama v srečo. — Čakajta! Skrijta se tam v sobi — pridem po Vaju, ko bode čas. — Précej se zopet vrnem in potem po bliskovo dalje, da bodo iskre létele! — To bode veselje! (Odide naglo po sredi.)

Štirinajsti prizor.

Franja. Bligny. Potem Lujiza.

Franja. Ne, Charles, ko bi bila kdaj mislila, da Vi —

Bligny. Res, jaz tudi ne bi bil verjel —

Franja. Toda, ker je stvar uže takó daleč, torej pa niti več ne moreva nazaj.

Bligny. Ne moreva? (Vzdihujé.) Bodi si torej, če ne more biti drugače, bodem Vas pa odvédel v imeni božjem. (Okleneta se pod pázuho.)

Lujiza (ki se je plazila za njima). Stojta!

Franja. Oj, Bog! Teta!

Bligny. Hotel bi, da sem pri svoji rodbini.

Franja. Predraga prijateljica —

Lujiza. Tiho! Ne zini mi besedice! (Poljubi jo.) Ljubim te bolj, nego kedaj — a stráni!

Franja. Kakó?

Lujiza. Ti si angelj! Vender idi! (Vêde jo na levo.)

Franja. Ne umejem niti besedice.

Lujiza (Blignyju). In Vi ste tudi angelj.

Bligny. To se pravi, tudi jaz naj odidem? (Hoče iti.) Čast mi je —

Lujiza. Ne, tjakaj — v sobo mojo — naglo!

Bligny. Kakó bi mogel takó drzán —

Lujiza. Storite, kar velevam — pa bodeta obá srečna. (Vêde ga za roko.)

Bligny (záse). Ne, vse te okolnosti — (odide na desno).

Petnajsti prizor.

Lujiza. Champagnac.

Champagnac (privihrá skozi srednja vrata). Vse je pripravljeno — sedaj brž naprej. A kje li tičita?

Lujiza (gredé proti njemu). Nesrečnik!

Champagnac. Lujiza!

Lujiza. Vi ste še tukaj? Ali se ne bojite?

Champagnac. Česa?

Lujiza. Če Vas on najde tukaj, gotova Vam je smrt!

Champagnac. On? Kdo?

Lujiza. Mož moj!

Champagnac. Mrtvi?

Lujiza. Še živí — rešil se je s plavanjem!

Champagnac. In je tukaj?

Lujiza. Tam v sobi moji! Tresem se pred njim!

Champagnac (mane si roki). On živi! Stavi se na pot najini sreči?

Lujiza. Bežite — ne smeva se nikdar več videti.

Champagnac. Vam je li môči to zahtevati od mene?

Lujiza. Ali naj slepárim soproga svojega?

Champagnac. Prav pravite! Pí! — Ne, ugrabim Vas, to je častneje!

Lujiza. Soprogo družega možá?

Champagnac. Če tudi. Da pa niste soproga potem ne bi mi trebalo.

Lujiza. Nikdar ne! Zdravstujte —

Champagnac. Lujiza!

Lujiza. Na veke! (Odide.)

Šestnajsti prizor.

Champagnac. Pozneje Bligny.

Champagnac. Lujiza! Šla je! Na veke? — Nebeško bitje — To bi mi zadalo smrt! — In jaz, hotel sem jo to jutro iz svoje volje zapustiti! — ali kje je bil tačas razum moj? Niti jedno uro ne bi mogel živeti brez nje! — In ta ne-

srámnik, ki je bil takó drzán, da se je otél s plávanjem. — Oj!

Bligny (v sobi na desni, z izpremenjenim glasom). Kakó, gospá Vi vzprejemate nekega možá? Tukaj v svoji hiši — v moji hiši?

Champagnac. Ha! To je glas možev! (Poslušá.)

Bligny (znotraj). Ne tajite, videl sem nekov siv klobuk.

Champagnac. Vražja stvar, nesrečonosna klobučina!

Bligny. Trepetá naj, če ga bodem dobil.

Champagnac. Ne, trepetal pa ne bode.

Bligny (v sobi). S tem-le orožjem ga treščim ob tlà!

Champagnac. Oborožen je? No, torej bodem pa vender malo počakal. (Skrije se za vrata na desni, katera odpira *Bligny*.)

Bligny (znotraj). Tri sto milijonov bomb in granat! (Stopi vènkaj in pozorno ogleduje okrog.) Nikogar ni tukaj? — Debeli moj glas je bil vspešen. Odšel je!

Champagnac (stopi naprej). Na to niti ne misli.

Bligny (na stran). Oh, za Boga!

Champagnac. Kakó! Vi ste? V Lujizini sobi? Vi se drznete?

Bligny. Jaz se ne drznem prav ničesa —

Champagnac. Izgovarjate se, da ljubite ne-
tjako, a skrivate se pri teti?

Bligny. Dovolite —

Champagnac. In posnemate glas soprogov —
ter se drznete slepiti me?

Bligny. Ne jaz — nego teta — óna slepí
— saj niti možá nima — hotela se je samó iz-
nebiti Vas.

Champagnac. Ha!

Bligny. Samó s tem pogojem mi je oblju-
bila dati Franjo v zákon! — Oh, bodite vender
takó dobri in idite — saj Vas ne bode stalo
nikakega truda.

Champagnac. Iznebiti se mene! — Možá
nima! — Há, to kliče na maščevanje!

Bligny. Menda vender ne boste teté —

Champagnac. Ne, Tvojo kri, slepár! življenje
Tvoje moram imeti, ali pa Ti moje!

Bligny. Obdrživa rajši vsak kar imava.

Champagnac. Takóv strahopetec si torej?

Bligny. Strahopetec?

Champagnac. Torej vzprejemaš predlog?

Bligny. Vzprejemam! (Na stran.) Uže vé m,
kaj bom storil. (Glasnó.) Stráni!

Champagnac. Dà, naprej! (Na stran.) Škoda,
da je predlog vzprejel, kajti sicer bi ga bil prisilil,
— (Glasnó.) Stráni! Idite za menoj! (Odide naglo.)

Bligny. Ubogam Vas — (na stran) in tete!
(Gré za njim.)

Sedemnajsti prizor.

Lujiza. Franja. Pozneje Bligny.

Lujiza (z desne). Preljubeznivo! Posrečilo se je!

Franja (z leve). Oh, Lujiza, za božjo voljo — hočeta se boriti.

Lujiza. Vém! Izborno! Prekrasno!

Franja. In o tem se moreš smijati?

Lujiza. Le umiri se. Bligny zapodí ónega samó skozi vrata! Na moje povelje.

Franja. A, ga več ne ljubiš?

Lujiza. Bolj nego kedaj! Vender ne smem mu tega pokazati — dobri Hektor ljubi zapréke.

Bligny (vstopi živahno). Vse je preskrbljeno.

Lujiza. To Vam je pač delalo mnogo truda?

Bligny. Nikakor ne. — Drl je v slepi zlôbi vènkaj skozi vrtna vrata — jaz sem jih pa zaprl za njim, in sedaj je zunaj obsedèl.

Franja. Ubožec!

Lujiza. Pa vender ni odšel?

Bligny. Gotovo! — Najprej je hotel ulomiti vrata — ali ta vrata so trdna. — Potem sem mu zaklical čez zid, da ostanete neomoženi, da ga ne morete trpeti — in odšel je.

Lujiza. Oh, moj Bog! Napósled se pa res ne bo nikdar več vrnil?

Franja. Ubožica!

Bligny. Ali saj ste to hoteli!

Lujiza. Umejte vender! — On ljubi zapréke — dala sem ga zapoditi samó zato, da se tem gotoveje vrne!

Bligny. Zapréke ljubi? Tega ne umejem. No, pôtlej se pa le umirite. — Iz opreznosti sem naročil vrtníku, naj zaklene vsa vrata, ter izpusti vélika psa z verige. (Za odrom se sliši pasje lajanje.)

Lujiza. } Usmiljeni Bog!
Franja. }

Bligny. In Fleury je vzel puško svojo!

Lujiza. Ali ste blazni? — Ubil ga bode! Oh, Hektor moj! — Franja, idi! Stráni! Njega rešiti ali pa ž njim umreti. (Čuje strel.) Oh! (Zgruzi se Blignyju v naročaj.)

Bligny. Umirite se vender, saj je puško nabil samó s soljó — samó s soljó.

Franja (hitela je v tem k oknu). Uže gré Lujiza! Pleza semkaj gori k oknu.

Lujiza (s slabim glasom). Hvala Bogú, tega je navajen. (Vzdigne se Blignyju iz naročaja, odvažno.) Res! Morala bodem biti koketna! Ljubimca sem ga krotila s strašilom, soprogom — soproga bodem ga brzdala s strahom pred ljubimci.

Osemnajsti prizor.

Prejšnji. Champagnac. Potem Fleury.

Champagnac (ubije okno, skoči v sobo in pade na tla pred Lujizo). Lujiza!

Lujiza. Hektor!

Champagnac. Pri Vaših nogah hočem umreti — razmesarjen — prestreljen s kroglijami.

Bligny (tiho Franji). Ko bi védel, da je bila samó sol.

Champagnac (slabotno). Vse vém! Nikdar me niste ljubili. Hoteli ste se me samó iznebiti! No, torej (odločno) le mrtvega ali Vašega soproga me bodo nesli od tukaj.

Lujiza. Gospod!

Champagnac. Dajte mi rokó!

Lujiza. Nikdar in nikoli!

Champagnac (zgrabi jo siloma). Na veke!

Lujiza (koketno). A če Vas ne bi ljubila?

Champagnac. Morate! Morate!

Fleury (zunaj pri oknu s puško). Umeknite se, gospodična, sedaj ga bodem pač zadel!

Franja. Ta je njen ženin!

Bligny. Stoj!

Fleury. Njen ženin? A takó! (Ustrelí v zrak.)

Žívela ženin in nevesta!

Bligny (zatisnil si je o strelu ušesa).

(*Zástor pade.*)

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page. The text is mirrored and difficult to decipher.